

מגילה

פרק א'

בארבעה עשר, הכל בכלל, והיכי משפחת תו
אחד עשר, שנים עשר, ושלושה עשר?

אלא שהכפרים נתנו להם רשות להקדים
קריאתן ליום הכניסה – יום שני בשבת שלפני
ארבעה עשר, או חמישי בשבת, שהן יום
הכניסה שהכפרים מתכנסים בעיירות למשפט,
לפי שבית דין יושבים בשני וחמישי בתקנת
עזרא. אי נמי, מתכנסין הכפרים לעיירות בשני
וחמישי לשמוע קריאת התורה, והכפרים אינם
בקיאים כל כך לקרות וצריכים שיקראנה להם
אחד מבני העיר. ולא הטריחום חכמים לחזור
ולבוא ביום ארבעה עשר, כדי שיהיו פנויים
ביום פורים להספיק צרכי סעודת פורים לבני
העיירות.

ומצאו לדבר זה רמז מן המקרא, דכתיב
(אסתר ט' לא) "לקיים את ימי הפורים האלה
בזמניהם", ואי לא תקון מרדכי ואסתר אלא
ארבעה עשר וחמישה עשר הכתובים במקרא,
לימא קרא "בזמנם". מאי "זמניהם"? שמע
מינה עוד שני זמנים אחרים חוץ מאותן
הכתובים במגילה.

ושלושה עשר לא צריך קרא לרבויי שיהא ראוי
לקריאה, שעיקר הנס בו היה, שבו נקדלו
להנצחם מאויביהם בין בשושן בין בשאר
מדינות. על כרחך לא רבי קרא אלא אחד עשר
ושנים עשר. ואין לומר דרבי ששה עשר ושבעה
עשר שלאחר ארבעה עשר וחמישה עשר
הכתובים במגילה, דאמר קרא (פסוק כ"ז) "ולא
יעבור".

מגילה

פרק א'

א מגילה נקראת באחד עשר, בשנים עשר,
בשלושה עשר, בארבעה עשר, בחמישה עשר,
לא פחות ולא יותר.

מגילה נקראת באחד עשר, בשנים עשר -
פעמים בזה ופעמים בזה, כדמפרש ואזיל.

כרפין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון
קורין בחמישה עשר.

כרפין המוקפין חומה מימות יהושע בן נון
קורין בחמישה עשר - דכתיב (אסתר ט' יט) "על
כן היהודים הפרזים... עשים את יום ארבעה
עשר", ומדפרזים בארבעה עשר, שמע מינה
דמוקפין בחמישה עשר.

ומימות יהושע, נפקא לן גזירה שוה מ"פרזי"
"פרזי": כתיב הקא "היהודים הפרזים", וכתיב
התם (דברים ג' ה) "לבד מערי הפרזי" - מה להלן
מימות יהושע, אף כאן מימות יהושע.

ותיקנו שהכפרים המוקפים חומה מימות
יהושע, אף על פי שאין להם חומה עכשיו,
יקראו בחמישה עשר כמו שושן, כדי לחלוק
כבוד לארץ ישראל שהיתה חריבה בימי מרדכי
ואסתר, כדי שיהיו קורין כבני שושן ויחשבו
כאילו הם כרפים המוקפים אף על פי שהם עתה
חריבין, ויהיה זכרון לארץ ישראל בנס זה. ולפי
שהושע התחיל להלחם בעמלק תחילה, וכתיב
(שמות י"ז יד) "כתוב זאת זכרון בספר ושים באזני
יהושע", לפיכך הזכירו מימות יהושע.

כפרים ועיירות גדולות קורין בארבעה עשר,
אלא שהכפרים מקדימין ליום הכניסה.

אלא שהכפרים מקדימין - כלומר: מאחר
שמוקפין קורין בחמישה עשר ושאין מוקפין

מגילה

פרק א'

להקדים ליום הכניסה, בזמן שישראל שרויין על אדמתן, ושלוחי בית דין יוצאים להודיע מתי קדשו בית דין החודש ומתי הפסח נקבע. אבל בזמן הזה שהעם מסתכלין בקריאת המגילה, ומונים ממנה שלשים יום לפסח, אם יקדימו הכפרים קריאתו, הרי יעשו הפסח לסוף שלשים יום של קריאה, ונמצאו אוכלין חמץ בימים אחרונים של פסח. לפיכך אין קורין אותה אלא בזמנה.

ג איזו היא עיר גדולה? כל שיש בה עשרה בטלנים. פחות מכאן, הרי זה כפר.

עשרה בטלנים - של בית הכנסת, שבטלים ממלאכתן וניזונים משל ציבור, כדי להיות מצויין תמיד בשעת התפילה בבית הכנסת.

באלו אמרו מקדימין ולא מאחרין, אבל זמן עצי כהנים ותשעה באב וחגיגה והקהל, מאחרין ולא מקדימין.

באלו אמרו - בזמנים של מגילה אמרו מקדימין אם חל זמן קריאתה בשבת.

אבל זמן עצי הכהנים והעם - שהיו משפחות לישראל שקבועים להם ימים בכל שנה להביא עצים למקדש לצורך המערכה, ומביאין קרבן עצים עמם - עולות נדבה, אם חל להיות בשבת מאחרים ליום מחר.

ותשעה באב - והוא הדין שאר תעניות אם חל אחד מהן להיות בשבת.

וחגיגה - אם חל יום טוב בשבת, דוחין שלמי חגיגה למחר, שהרי יש לה תשלומין כל שבועה. וכן הקהל את העם, שהיה המלך קורא בספר משנה תורה, וכל העם חייבין לבוא ולהביא את טפם, כדכתיב (דברים ל"א יב) "האנשים והנשים והטף", ובשבת אי אפשר ודוחין אותו למחר.

ולא מקדימין - דאפתי לא מטי זמן חיובייהו. ותשעה באב - דאקדומי פורענותא לא מקדימין.

אף על פי שאמרו מקדימין ולא מאחרין, מותרין בהספד ובתעניות ומתנות לאביונים.

מגילה

פרק א'

חב כיצד? חל להיות יום ארבעה עשר בשני, כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.

חל להיות בשלישי או ברביעי, כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.

חל להיות בחמישי, כפרים ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.

חל להיות ערב שבת, כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות ומוקפות חומה קורין בו ביום.

חל להיות ארבעה עשר בערב שבת - עיירות ומוקפין קורין בו ביום, שאין קריאת מגילה בשבת, גזירה שמא יטלנה בידו ויעבירה ארבע אמות ברשות הרבים. ואם יאחרנה עד אחד בשבת, הנה ליה ששה עשר, ואמר קרא "ולא יעבר".

ואף על פי שבגני הכפרים קורין המגילה בארבעה עשר כשחל חמישה עשר להיות בשבת, מכל מקום אין קורין "ויבא עמלק" אלא בשבת, שהוא יום חמישה עשר, ומפטרים "פקדתי", ושואלין ודורשין בהלכות פורים כל אותה שבת.

וסעודת פורים - אית דאמרי דעבדי לה ביום ארבעה עשר שבו קורין את המגילה, ואית דאמרי דמאחרין אותה לאחר השבת, והכי משמע בירושלמי - דסעודת פורים שחל להיות בשבת מאחרין ולא מקדימין. ולכולי עלמא אין עושים אותה בשבת.

חל להיות בשבת, כפרים ועיירות גדולות מקדימין וקורין ליום הכניסה, ומוקפות חומה למחר.

חל להיות אחר השבת, כפרים מקדימין ליום הכניסה, ועיירות גדולות קורין בו ביום, ומוקפות חומה למחר.

חל להיות - ארבעה עשר באחד בשבת, כפרים מקדימין ליום הכניסה, ודנה ליה אחד עשר.

והני מילי שהקילו חכמים לבני הכפרים

מגילה

פרק א'

אסור לו ליכנס בתוך שלו, ומודר מאכל מותר.

וכלים שאין עושין בהן אכל נפש - מותר להשאילן למודר מאכל. ודוקא במקום שאין משפירין פיוצא בהם, אבל במקום שמשפירין פיוצא בהם, אסור, דכל הנאה המביאה לידי מאכל - שאם לא ההנהו זה מחוסר בה שנה פרוטה - הנאת מאכל הוא, שהרי ראויה אותה פרוטה לקנות בה מאכל.

אין בין נזרים לנדבות, אלא שהנזרים חייב באחריותן, ונדבות אינו חייב באחריותן.

נדר - האומר "הרי עלי עולה", ולאחר זמן הפרישה ונאכדה, חייב באחריותה.

נדבה - האומר "הרי זו עולה", ונאכדה, אינו חייב באחריותה, שהרי לא קבלה עליו. אבל לענן כל תאחר, זה וזה שוין, דכתיב (דברים כ"ג כד) "כאשר נדרת לה' אלהיך נדבה אשר דברת בפיו" - הרי נדר ונדבה אמורים בענין.

אין בין זב הרואה שתי ראיות לרואה שלש אלא קרבן.

שתי ראיות - בין ביום אחד בין בשני ימים רצופים. וכן שלש ראיות בין ביום אחד בין בשלושה ימים רצופים, או שתיים ביום אחד ואחת למחר.

אלא קרבן - שזב הרואה שתי ראיות אינו טעון קרבן. אבל לענן לעשות משקב ומושב אב הטומאה ואפילו לא נגע בהן, וספירת שבועה משיפסוק מזובו - שצריך למנות שבועה נקיים קודם שיטבול, זה וזה שוים.

אין בין מצורע מוסגר למצורע מוחלט אלא פריעה ופרימה.

אין בין מצורע מוסגר - שטעון הסגר, פדכתיב (ויקרא י"ג ה) "והסגירו הפהן שבועת ימים".

למצורע מוחלט - שטמאו הפהן לגמרי.

אלא פריעה ופרימה - הא לענן שילוח וטומאה, זה וזה שוין.

מגילה

פרק א'

אמר רבי יהודה: אימתי? מקום שנכנסין בשני ובחמישי. אבל מקום שאין נכנסין לא בשני ולא בחמישי, אין קורין אותה אלא בזמנה.

קראו את המגילה באדר הראשון ונתעברה השנה, קורין אותה באדר השני. אין בין אדר הראשון לאדר השני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים.

אין בין אדר ראשון לאדר שני אלא קריאת המגילה ומתנות לאביונים - הכי קאמר: אין בין ארבעה עשר וחמישה עשר של אדר ראשון לארבעה עשר וחמישה עשר של אדר שני, אלא מקרא מגילה ומתנות לאביונים - הא לענן הספד ומענית זה וזה שוין.

אין בין יום טוב לשבת אלא אכל נפש בלבד.

אין בין יום טוב לשבת אלא אכל נפש בלבד - מתניתין בית שמאי היא, דאמרי (ביצה יב.) אין מוציאין את הקטן ולא את הלולב ולא את הספר תורה לרשות הרבים, כיון שאין בהם צורך אכל נפש.

ואין כן הלכה, אלא כדברי בית הלל, דאמרי מתוך שהותרה הוצאה לצורך אכילה, הותרה נמי שלא לצורך אכילה. ואיכא נמי מילי אחריןא שאסורים בשבת ומותרים ביום טוב אף על פי שאינם צורך אכל נפש, כגון משילין פירות דרך ארוכה ביום טוב, אבל לא בשבת.

אין בין שבת ליום הכיפורים, אלא שנה זדונו בידי אדם וזה זדונו בכרת.

שנה זדונו בידי אדם - שבת יש בה מיתת בית דין.

אין בין המודר הנאה מחבירו למודר ממנו מאכל אלא דריסת הרגל וכלים שאין עושין בהן אכל נפש.

אין בין המודר הנאה - אין מודר הנאה חמור ממודר מאכל אלא דריסת הרגל, שמודר הנאה

מגילה

פרק א'

הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ – יֵצֵא מוֹסְגֵר שֶׁצָּרַעְתּוֹ תְּלוּיָה בַּיָּמִים, שֶׁאֶפִּילוֹ נִרְפָּא צָרִיף לִהְיוֹת מוֹסְגֵר שְׁבָעָה יָמִים.

אָבֵל לַעֲנִין טְהֵרָה בַּמִּקְוָה, זֶה הוּא שׁוֹיִן, דְּבִטְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר נִמִּי כְּתִיב (ויקרא י"ג ו) "וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר". וְאִם עַל גֵּב דְּאִיכָּא נִמִּי קָרְבָּנוֹת אֲשֶׁם וְלוֹג שְׁמֶן, מִיָּהוּ הָכָא בְּיוֹם טְהֵרָתוֹ וּרְפוּאָתוֹ הוּא דְקִתְּנִי, וְלֹא אֵיירִי בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁהֵן בְּשִׁמְיָנִי.

ח אֵין בֵּין סְפָרִים לְתַפִּילִין וּמְזוּזוֹת, אֵלֹא שֶׁהַסְּפָרִים נִכְתְּבִין בְּכָל לְשׁוֹן, וְתַפִּילִין וּמְזוּזוֹת אֵינֶן נִכְתְּבוֹת אֵלֹא אַשּׁוּרִית.

נִכְתְּבִין בְּכָל לְשׁוֹן – בְּכָתֵב שֶׁל כָּל אוֹמְהָ, וּבְלִשׁוֹן שֶׁל כָּל אוֹמְהָ.

רַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל אוֹמֵר: אִם בְּסְפָרִים לֹא הִתִּירוּ שִׁיכְתְּבוּ אֵלֹא יוֹנִית.

אֵין נִכְתְּבִין אֵלֹא יוֹנִית – וְטַעְמָא דְּשֵׁרוּ סְפָרִים בְּיוֹנִית יוֹתֵר מִשְׁאָר לְשׁוֹנוֹת, דְּאָמַר קְרֵא (בראשית ט' כז) "וַיִּפְתֹּחַ אֱלֹהִים לְיִפְתָּה, וַיִּשְׁכֹּן בְּאֶהְלֵי שֵׁם" – וַיִּפְתּוּ שֶׁל יִפְתָּה, כְּלוּמַר: הַלְשׁוֹן הַיֵּפֶה שֶׁבְּכָל בְּנֵי יִפְתָּה, יִשְׁכֹּן בְּאֶהְלֵי שֵׁם, וְאֵין לָהּ לְשׁוֹן יֵפֶה בְּכָל בְּנֵי יִפְתָּה כְּלִשׁוֹן יוֹנִי.

וְהִלְכָה כְּרַבֵּן שִׁמְעוֹן בֶּן גַּמְלִיאֵל. מִיָּהוּ, בְּזִמְן הַזֶּה כְּכֹר אָבִד אוֹתוֹ לְשׁוֹן יוֹנִי וְנִשְׁתַּבֵּשׁ, לְפִיכָךְ אֵין כּוֹתְבִין סְפָרִים בְּזִמְן הַזֶּה אֵלֹא בְּכָתֵב הַקּוֹדֵשׁ וּבְלִשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ.

ט אֵין בֵּין כֹּהֵן מְשׁוּחַ בְּשִׁמְן הַמִּשְׁחָה לְמִרְוּבָה בְּגָדִים אֵלֹא פֶּר הַבָּא עַל כָּל הַמִּצְוֹת.

לְמוֹבָה בְּגָדִים – כֹּהֲנִים שֶׁשִּׁמְשׁוּ בְּבֵית שְׁנִי, וְאִם בְּבֵית רִאשׁוֹן מִן יְאֻשְׁיָהוּ וְאֵילָף שְׁנַגְגִּיזָה צְלוּחִית שֶׁל שִׁמְן הַמִּשְׁחָה בְּיָמָיו, וְלֹא הָיוּ כֹהֲנִים גְּדוּלִים אֵלֹא בְּלִבִּישַׁת הַבְּגָדִים בְּלִבָּד.

פֶּר הַבָּא עַל כָּל הַמִּצְוֹת – כֹּהֵן מְשׁוּחַ שֶׁהוֹרָה הֵיתֵר בְּדָבָר שֶׁזִּדְּוָנוּ כֶּרֶת וְעָשָׂה כְּהוֹרָאָתוֹ, מִבֵּיא פֶּר, כְּדָכְתִּיב (ויקרא ד' א) "וְאִם הִפְחֵן הַמִּשְׁחָה יִחַטָּא לְאַשְׁמַת הָעָם".

אֵין בֵּין כֹּהֵן מְשֻׁמֵּשׁ לְכֹהֵן שֶׁעֲבָר אֵלֹא פֶּר יוֹם

מגילה

פרק א'

אֵין בֵּין טְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטְהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלֵט אֵלֹא תַּגְלַחַת וְצִפְרִים.

אֵין בֵּין טְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטְהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלֵט אֵלֹא תַּגְלַחַת וְצִפְרִים – דְּגַבִּי תַּגְלַחַת וְצִפְרִים כְּתִיב (ויקרא י"ד ג) "וְהִנֵּה נִרְפָּא נִגַּע הַצָּרַעַת מִן הַצָּרוּעַ – יֵצֵא מוֹסְגֵר שֶׁצָּרַעְתּוֹ תְּלוּיָה בַּיָּמִים, שֶׁאֶפִּילוֹ נִרְפָּא צָרִיף לִהְיוֹת מוֹסְגֵר שְׁבָעָה יָמִים.

אָבֵל לַעֲנִין טְהֵרָה בַּמִּקְוָה, זֶה הוּא שׁוֹיִן, דְּבִטְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר נִמִּי כְּתִיב (ויקרא י"ג ו) "וְכַבֵּס בְּגָדָיו וְטָהַר". וְאִם עַל גֵּב דְּאִיכָּא נִמִּי קָרְבָּנוֹת אֲשֶׁם וְלוֹג שְׁמֶן, מִיָּהוּ הָכָא בְּיוֹם טְהֵרָתוֹ וּרְפוּאָתוֹ הוּא דְקִתְּנִי, וְלֹא אֵיירִי בְּקָרְבָּנוֹת שֶׁהֵן בְּשִׁמְיָנִי.

י אֵין בֵּין זֵב הַרְוָאָה שְׁתֵּי רֵאיוֹת לְרוּאָה שְׁלֹשׁ אֵלֹא קָרְבֵּן.

שְׁתֵּי רֵאיוֹת – בֵּין בְּיוֹם אֶחָד בֵּין בְּשְׁנֵי יָמִים רְצוּפִים. וְכֵן שְׁלֹשׁ רֵאיוֹת בֵּין בְּיוֹם אֶחָד בֵּין בְּשְׁלֹשָׁה יָמִים רְצוּפִים, אוֹ שְׁתֵּים בְּיוֹם אֶחָד וְאַחַת לְמָחָר.

אֵלֹא קָרְבֵּן – שֶׁזֵּב הַרְוָאָה שְׁתֵּי רֵאיוֹת אֵינוֹ טְעוֹן קָרְבֵּן. אָבֵל לַעֲנִין לַעֲשׂוֹת מִשְׁכָּב וּמוֹשָׁב אִב הַטּוֹמְאָה וְאֶפִּילוֹ לֹא נִגַּע בָּהֶן, וְסִפִּירַת שְׁבָעָה מִשִּׁיפְסוֹק מְזוּבֹו – שֶׁצָּרִיף לְמָנוֹת שְׁבָעָה נִקְיִים קוֹדֵם שִׁיטְבוּל, זֶה הוּא שׁוֹיִם.

אֵין בֵּין מְצוֹרַע מוֹסְגֵר לְמְצוֹרַע מוֹחֲלֵט אֵלֹא פְּרִיעָה וּפְרִימָה.

אֵין בֵּין מְצוֹרַע מוֹסְגֵר – שֶׁטַעוֹן הַסֵּגֶר, כְּדָכְתִּיב (ויקרא י"ג ה) "וְהִסְגִּירוּ הַכֹּהֵן שְׁבָעַת יָמִים".

לְמְצוֹרַע מוֹחֲלֵט – שֶׁטַמְאוּ הַכֹּהֵן לְגִמְרִי.

אֵלֹא פְּרִיעָה וּפְרִימָה – הָא לַעֲנִין שִׁילוּחַ וְטוֹמְאָה, זֶה הוּא שׁוֹיִן.

אֵין בֵּין טְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטְהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלֵט אֵלֹא תַּגְלַחַת וְצִפְרִים.

אֵין בֵּין טְהוֹר מִתּוֹךְ הַסֵּגֶר לְטְהוֹר מִתּוֹךְ הַחֲלֵט אֵלֹא תַּגְלַחַת וְצִפְרִים – דְּגַבִּי תַּגְלַחַת וְצִפְרִים כְּתִיב (ויקרא י"ד ג) "וְהִנֵּה נִרְפָּא נִגַּע

הפיפורים ועשירית האִיפה.

כֹּהֵן הַמִּשְׁמֶשׁ - כֹּהֵן גָּדוֹל שְׂאִירֵע בּו פֶּסוּל וּמִנּוֹ
אֲחֵר תַּחֲתָיו, וְעֵבֶר פֶּסוּלוֹ וְחֹזֵר לַעֲבֹדָתוֹ,
וְהַעֲבִירוּ הָבָא תַּחֲתָיו - הָרָשׁוֹן קְרוֹי מִשְׁמֶשׁ,
וְהַשֵּׁנִי עֵבֶר.

אֵלָּא פֶּר יוֹם הַפִּיפּוּרִים - שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַכִּיא
שָׁנִים. וְכֵן עֲשִׁירֵית הָאִיפָה - חֲבִיתִי כֹהֵן גָּדוֹל
שֶׁבְּכָל יוֹם - שְׂאִי אֶפְשָׁר לְהַכִּיא שָׁנִים.

הָא לְכָל שְׂאָר דְּבָרִים זֶה וְזֶה שְׁוִין - אִם בָּא
לְהַקְטִיר אוֹ לַעֲבֹד שׁוֹם עֲבֹדָה מִשְׁמֶשׁ בְּשִׁמּוֹנָה
בְּגָדִים, וְשִׁנְיָהֶם מְצוּוִין עַל הַבְּתוּלָה, וּמוֹזָהָרִים
עַל הָעֲלָמָנָה, וּמִקְרִיבִין אוֹנָנִין.

אִין בֵּין בְּמָה גְּדוּלָה לְבְּמָה קִטְנָה אֵלָּא פְּסָחִים.

אִין בֵּין בְּמָה גְּדוּלָה - בְּשַׁעַת הֵיתֵר הַבְּמוֹת
מִיָּרִי. בְּמָה גְּדוּלָה הִיא בְּמַת צִיבוּר שְׁהִיתָה בְּנֹב
וְגִבְעוֹן.

לְבְּמָה קִטְנָה - שֶׁל כָּל יַחֲדִיד וְיַחֲדִיד, שֶׁכָּל אֶחָד
הָיָה עוֹשֶׂה בְּמָה לַעֲצָמוֹ.

אֵלָּא פְּסָחִים - וְכָל שֶׁהוּא כְּעִין פְּסָחִים, דִּהְיִינוּ
הַחֹבוֹת שֶׁקְּבוּעַ לָהֶן זְמַן כְּפִסָּח, כְּגוֹן תְּמִידִים
וּמוֹסָפִים. אֲבָל חֹבוֹת שְׂאִין קְבוּעַ לָהֶם זְמַן,
כְּגוֹן פֶּר הָעֶלֶם דְּבָר שֶׁל צִיבוּר וּשְׁעִירֵי עֲבֹדָה
זֶרָה, אֵף בְּבְמָה גְּדוּלָה לֹא הָיוּ קֶרְבִּין.

זֶה הַכֵּלֶל: כָּל שֶׁהוּא נִדָּר וְנִדָּב, קָרֵב בְּבְמָה.
וְכָל שֶׁאֵינוֹ לֹא נִדָּר וְלֹא נִדָּב, אֵינוֹ קָרֵב בְּבְמָה.

אִין בֵּין שִׁילָה לִירוּשָׁלַיִם, אֵלָּא שְׁבִשִּׁילָה אוֹכְלִים קִדָּשִׁים קְלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנִי בְּכָל הָרוּאָה, וּבִירוּשָׁלַיִם לִפְנִים מִן הַחוּמָה. כָּאֵן וְכָאֵן קִדָּשִׁי קִדָּשִׁים נֶאֱכָלִים לִפְנִים מִן הַקְּלָעִים.

בְּכָל הָרוּאָה - בְּכָל מְקוֹם שֶׁיִּכּוֹל לִרְאוֹת מִשָּׁם
אֶת שִׁילָה.

קִדּוּשַׁת שִׁילָה יֵשׁ אַחֲרֶיהָ הֵיתֵר, וְקִדּוּשַׁת
יְרוּשָׁלַיִם אִין אַחֲרֶיהָ הֵיתֵר.

יֵשׁ אַחֲרֶיהָ הֵיתֵר - כְּשֶׁחֲרָבָה שִׁילָה הוֹתֵרוּ
הַבְּמוֹת.

